

Ediz Hun:
“Gölmek için de sinemaya gidilmez ki!
Kahkaha atmak için gitmeyin sinemaya,
bir mesajı olsun.”

11 Mart 2011 tarihinde Mithat Alam Film Merkezi'ne her daim disiplinli, çalışkan ve amacı olan bir yaşam sürmüş olan Yeşilçam'ın unutulmaz jönllerinden Ediz Hun konuktu. Söyleşi öncesinde yönnetmenliğini Mehmet Dinler'in yaptığı, Ediz Hun'un unutulmaz performanslarından birinin olduğu 1967 yapımı Sinekli Bakkal filmi gösterildi. Ediz Hun dolu dolu yaşamaya devam ettiği hayatını tüm yönleriyle samimi bir dille öğrencilerle paylaştı. Bizler de bu keyifli sohbetle oyunculuk serüveninin başlangıç hikâyesini, eğitim hayatını, sinema kariyerindeki önemli anları, kaçırdığı fırsatları, tercih ettiği yaşam biçimini öğrenme şansını bulduk.

Öncelikle hayat hikâyenizi ve sinemaya giriş öykünüzü dinlemek istiyoruz sizden.

Ediz Hun: Ben 22 Kasım 1940'ta doğdum. O kadar seneye rağmen hâlâ çok faalim diyebilirim. Üç üniversitede hocalık yapıyorum; Bahçeşehir Üniversitesi'nde salı günleri, Okan Üniversitesi Çevre ve Ekoloji Bilimleri bölümünde çarşamba günleri, Pana Film Sinema Akademisinde de sinema tarihi ve oyunculukla ilgili derslerim var. Ayrıca bir gazetede çevre sorunlarıyla ilgili sayfayı hazırlamaktayım.¹ Tabii bu arada yurtiçi ve yurtdışında konferanslara da katılıyorum, yani çok yoğunum. Hayatta kimi alınyazısı der, ben tesadüflere, yeni Türkçe'de söylemek gerekirse rastlantılara çok inanırım. Hayatta sürprizler var, hepiniz için geçerli bu sürprizler. Mesela, 1963 senesinin yaz başında babam Büyükkada'da bir villa yaptırmıştı. Çok hoşsohbet bir insandı kendisi; eğitimini Almanya'da tamamlamış bir makine mühendisiydi. Annem ise felsefe öğretmeniydi. Ben tek çocuğum. Neyse fazla dağılmadan 1963 yazına geri dönersek, ben o aralar Almanya'nın

¹ Bkz. www.yesilsayfa.com

Würzburg kentinde okumaktaydım ve yaz tatilinden istifade ederek Ada'daki evimize gelmiştim. Aylardan Hazirandı. Orda tesadüfen babamın yeni tanışmış olduğu bir büyüğümüze, Sabahattin Sürmeligil ile tanıştım. Sabahattin Bey, Acar Film'de genel müdür olarak çalışıyordu. Ve yine bir sohbet sırasında Acar Film'den, Murat Köseoğlu dedi ki: "Ediz, sen tahsilini yapıyorsun ama burada filmcilik çok ilerlemeye başladı. Ayhan Işıklar, Göksel Arsoylar, Belgin Doruklar, Orhan Günşiraylar var. *Ses Mecmuası* müsabakalar tertip ediyor. Bu müsabakalardan birine girmeyi denemez misin, düşünmez misin?" "Niye olmasın, orada hep güzel kızlar var" dedim kendi kendime. Benim o zamanlar filmcilikle alakam yoktu. "Kimler var, kimler yok?" diye bir bakayım dedim. Benden evvelki sene Tamer Yiğit kazanmış. "Peki girelim" dedim, "nasıl yapacağız?" Fotoğraf çektilerim gerekiyormuş. O zamanlar Beyoğlu farklı bir Beyoğlu'ydu, Foto Stil, Foto Bella stüdyoları vardı. Foto Stil'e gittik. Orada "yukarı bak, aşağı bak, şöyle bak, şöyle dur" diyerek birtakım fotoğraflar çektiler ve sonra onları rötuşladılar. Neyse, o zamanlar *Ses Mecmuası*'nın yazı işleri müdürü de sonradan menfur bir saldırtı sonucunda hayatını kaybedecek olan Çetin Emeç'ti. Ağustosla doğru yaklaşılmaktayken dediler ki, "Ön elemeyi geçtiniz, şu tarihte Divan Yolu Cağaloğlu'ndaki merkeze gelin." Gittik, sekiz-on tane kız, on-on beş tane erkek vardı. Erkeklerin içinde "Gölge Adam" lakaplı, güzel vücutlu, boylu poslu bir adam olan Ertuğrul Akbay ve Tony Curtis'e benzeyen, mavi gözlü, güzel bir çocuk olan Tunç Oral vardı. Bir de Süleyman Turan vardı hatırladığım kadarıyla. Kızlardan da Ajda (Pekkan), Hülya (Koçyiğit) ve yeşil gözlü birkaç kız daha vardı. Velhasıl bize bir şeyler ikram ettiler ve "Sizi haberdar edeceğiz." dediler. Bu arada benim de sömestr yaklaşıyor; Eylül'ün 20'si, 25'i gibi okul açılıyor. Neyse bir hafta sonra son elemeyi de kazandığımı öğrendim. İşte şu tarihte Bayramoğlu Plajı'nda olacakmışım. Gittim Bayramoğlu Plajı'na dedikleri tarihte. Ben 22 yaşında bir çocuğum o sıralar. Birden boyum 1.87'ye gelmiş, ince bacaklı, biraz omuzları geniş, incecik bir çocuk... Fotoğraflarda falan da hep kenardaydım ben zaten. Baha Gelembevi o zamanlar başkandı; birinci gelen kız ve erkeklere altı filmlik bir anlaşma yapıyordu. Film başı 12.500 lira. Bu para o zamanlar çok iyiydi. Yani şöyle söyleyeyim, o dönemlerde 37.500 liraya o yılın en iyi model Mercedes'ini alabilmekteydiniz. Kimler vardı orada? İşte Pesen Film'den Nevzat Pesen, Kemal Film'den Osman Fair Seden, Acar Film, Hürrem Film, Yolakin Film, bir de Melek Film'den Şahan Aki. Akşam bizi topladılar, "Birinci gelenleri açıklıyoruz." dediler. Ben tabii birinci geleceğimi katiiyen düşünmüyorum.

Jüride kimler vardı peki?

Ediz Hun: Jüri o saydığım filmciler, film amilleri ve Baha Gelembevi'den oluşuyordu. Birkaç gazeteci de vardı. Bizi seçtiler Ajda'yla beraber, öyle başladı her şey. Biraz önce adını andığım Süleyman Turan'la arkadaşlığımız vardı. Onunla biz alırdık senaryoları, giderdik Şile'de Değirmen Otel'e ya da Ada'da bizim eve, orada çalışırdık. Babam bazen bize bırakırdı evi. Arka arkaya replikleri, diyalogları, sahneleri çalışır, ona göre kendimizi geliştirmeye bakardık. Ben birinci filmimi seyrettim ve "Eyvah, Ediz sen bu işi bırak, bu işi en yapamayacak adam sensin." dedim. Ama bu birinci film çok iyi iş yaptı. İsmi *Genç Kızlar'dı* (Nevzat Pesen, 1963). Ben orda bir hoca olarak görev yapıyordum. İsmim Harun'du. Bedia Muvahhit müdüreydi; "Edizciğim, hoşgeldin yavrurum." diye beni karşıladı. Film aynı adlı bir romandan adapte edilmişti. Böyle altmış tane kız, 1917 Bolşevik ihtilâlinden kaçıp gelmiş bir prenses olan Madam Tamara'nın köşkünün içerisindeydiler. Köşkün avizelerle dolu büyük salonunu sınıf haline dönüştürdüler. Benim kalbim küt küt çarpıyordu. Bu arada bu film Türkan Şoray'la Hülya Koçyiğit'in de ilk ve son kez birlikte oldukları filmidir. Neyse, Bedia Muvahhit beni sınıfa getirdi; elimde de bir çanta, ama çok garip bir vaziyetteyim. Yani kendimi kontrol edemiyorum, çok heyecanlıyım. Kızlar beni görünce gülmeye başladılar, altmış tane kız. Elim ayağıma dolandı, düşüp bayılacaktım az kalsın. Kolay bir iş değil film çekmek, çok kalabalık çünkü. Yönetim, yönetim asistanları, kamera, kamera asistanları, setçiler falan bayağı herkesin gözü sizde. Düşünebiliyor musunuz işin zorluğunu? Öyle başladık. Dediğim gibi birinci filmi seyrettim ve dedim ki "Sen hemen apar topar git." Çünkü sadece vücut değil, yüz de kasılıyor. Yani beğenmedim filmi, çok kötüydü. Ama söylediğim gibi film çok iş yaptı, hayret ettim. Galalara falan götürdüler beni. Ankara'da, İzmir'de "Harikasınız!" falan diyorlardı. Ben bunlara kapılıp, kendimi çok büyük bir aktör gibi görmedim Allah'tan. Sonra *Mualla'yı* (Ülkü Erakalın) 1964'ün Ocak ayında çektik Türkan (Şoray) ile. Yakın plan çekimler çokça kullanılmıştı bu filmde. Sinemada aktörü en iyi şekilde göstermeniz gerekir. Herkesin yüzünün bir tarafı diğer tarafından farklıdır. Siz onu fark etmemişsinizdir belki ama, farklıdır. Biz onları tespit ettik, kısım de olsa; böylelikle kendimi beğenmeye başladım *Mualla'yı* seyrettiğim zaman. Dedim ki "Sen bir şeyler olabilirsin dikkat edersen" ve 1975'lere kadar 134 filmde çalıştım. Bazıları 115, 118 der ama daha fazla filmim var. Esasında birçok filmim de yandı Kemal Film Stüdyosu'nda. O zamanlar filmler yanıcıydı. Sonra 1975'te filmciliği dejenere ettik. Söylemeye utanıyorum, *Parçala Behçet* (Melih Gülsen, 1972) gibi garip garip şeyler yapıp-

dı. Ve sonunda “tamam” dedim. 3 Ocak 1973’te eşimle evlendik. Öncesinde Almanya’ya yazdım, “On sene geçti, bilim değişti, sıfırdan başlamanız lazım.” dediler. Daha sonraları Stockholm’e, Helsinki’ye, Oslo’ya yazayım dedim. Oslo Üniversitesi’nden kabul geldi. Aynı zamanda evli olduğumu da belirtmişim, evlilerin oturduğu yurtlarda lojman kontratını gönderdiler. Ben Norveç’e gittikten sonra İsveç’ten ve Finlandiya’dan da olumlu yanıt geldi. Biyoloji okumak üzere gitmeye karar vermişim, burada da biyolojik çalışmalar yapmışım: *Iguana iguana* adlı kertenkeleyi dünyada ilk kez tabii ortamının dışında ürettim, makro objektifle bunları resimledim. Tavuk yumurtası gibi değil bu sürüngenin yumurtası, aşırı nem olduğu zaman küfleniyor, kuru olduğu zaman da buruşuyor. Çok steril ve konstant bir rutubet ve sıcaklık istiyor. Bunlar Amerika’da yayınlandı, Almanya’da da bir dergide yayınlandı. Sevgili Uğur Dündar geldi evde röportaj yaptı *Hayat Mecmuası* için. Koca koca hayvan, o bana bakıyor, ben ona bakıyorum. “Bir dakika dur” diyorum falan.

Velhasıl, adamların çok ilgisini çekti, hemen kabul ettiler beni. Gittik Norveç’e tabii dersimizi aldık: Polis soruyor araştırıyor, “Bak beni araştırma, ben 35 yaşındayım, işte bu karım, işte bu da bir yaşında çocuğum.” dedim “Tamam tamam” dedi hiç konuşmadı bile. Ve o üniversiteyi 41 yaşında üniversite ikincisi olarak bitirdim. Bu azmin zaferidir. Düzgün yaşamaya çalışmış bir insanım, kendimi kontrol edebiliyorum ve azimli çalışıyorum. Bana verilen görevi en iyi şekilde yerine getirmeye çalışırım. Mahcup olmamak için.

Ben üniversite eğitimime kaldığım yerden devam ettim. 1982 yılında babam “Artık gel” dedi. O tarihte babam 78, annem 76 yaşına gelmişti ve ben tek çocuktum. Biraz da duygu lazım hayatta, yalnızca muvaffakiyet, şan, şeref, şöret, servetle olmuyor her şey; iyi ki de gelmişim. Geldikten sonra *Acımak* (1986) adlı bir dizi çektik, Orhan Aksoy’la birlikte. Tabii ben profesyonel sanatçıyım, dizi formatını pek fazla sevdiğimi, haz ettiğimi söyleyemem.

İzleyici: *Aşk-ı Memnu?*

Ediz Hun: Yasak aşk, evet olabilir. Ama yalnızca başrollerden birisi olduğu takdirde çalışıyorum, asla ikinci derece rol almam. Çünkü hayatımı kontrollü yürütürüm. Öyle başlamışım esas oğlan olarak, esas oğlan olarak devam ederim. Geçenlerde *Dokuzuncu Hariciye Koğuşu*’nun senaryosu geldi, Peyami Safa’nın meşhur eseridir. Beğenmedim, “aksiyon yok aksiyon” dedim. Zaten Türkçe bizim için güzel bir lisan ama yabancılar için öyle değil, müzikalitesi yok. Dizilerde de hep böyle konuşma konuşma... Bir saatten sonra bizi de sıkıya başlıyor. Aksiyon yok, devamlı konuşma devamlı konuşma. Onun için çok seçiciyim, güzel şeyler olursa çalışırım. İyi işler gelirse kaç

yaşına gelirse geleyim çalışırım. Benim hayatım böyle. Yani sinemaya çok ehemmiyet veririm.

İzleyici: Norveç'e gittiğiniz zaman sıfırdan Norveççe mi öğrendiniz?

Ediz Hun: Ben bunları detay olduğu için söylemedim. Ama çok önemli tabii. Ben Avusturya Lisesi'nde okudum. Almanca'yı ana dilim kadar bildiğimi söyleyebilirim. Yani anadilim olan Türkçe'den sonraki ikinci dilimdir. İngilizce ise az da olsa vardı. Neredeyse bütün yazışmaları Almanca yaptım. Norveç'te evvela dört aylık bir lisan kursuna tâbi tuttular. Ağustostan Noel'e kadar sürdü. Birincilikle bitirdim o kursu. Arkamda da bir sinema kariyeri vardı. Saat 5.30'da kalkıyordum sabah, 6'ya 20 kalaya kadar otobüse biniyordum. Hava çok çabuk karardığından dersler 7'de başlıyor, 12.30 gibi bitiyordu. Dolayısıyla enerji tasarrufu için sınıflar aydınlıkken dersimizi yapıyorduk. Ama gördüğünüz gibi ne yüzüm buruştu, ne deforme oldum. Dikkatli yaşarsanız, biraz da ananızın babanızın genleri iyiyse sağlıklı bir hayat yaşayabilirsiniz. Hayat size bir kez bahşediliyor. Ölümden sonra hayat varsa bile ben bilmiyorum. Ediz olarak yaşıyoruz. Şu anda 20 yaşındasınız, ömür uzuyor, daha yetmiş seneniz var. Hiç düşündünüz mü? Plan yapın, hayatınızda aşama aşama bir plan yapın. Plan yapmak mecburiyetinizdesiniz. Benim her şeyim programlıdır. Diyebilirler "Ay ne sıkıcı böyle programlı hayat", ama öyle olmak zorunda. Tamam eğlence, aşk tabii güzel ama çalışma da olacak. Disipline edeceksiniz hayatı.

Neyse nerede kalmıştık, ben 35 yaşındayken sınıf arkadaşlarım 20'li yaşlarında idi. İlk gün sınıfa girdim ve en arkaya gittim, oturdum. Dersler başladı. İşte dört ay kurs, Almanca ve az çok İngilizce de biliyorum. Tabii not tutuyoruz ama, beynim tam algılayamıyor, bütün konuşmayı çözemiyor, deşifre edemiyor, bazı cümleler yarım kalıyor. Dedim "Eyvah nasıl yapacağız?". Baktım "Kim bana yardımcı olabilir?" dedim. Ve kimin yazısı düzgünse hemen ondan aldım notları. Fakat anlamıyorum; geometri değişmiş, matematik değişmiş, kimya değişmiş. Tabii her sene yeni formüller, algılayamıyor beyin artık film sanatından sonra böyle bilimsel şeyleri. O arada da 1974 yılında Necila Nazır ile çevirdiğimiz *Garip Kuş* (Yücel Çakmaklı) adlı film için İngiltere'den aradılar. "Buyurun" dedim, dediler ki "Ben sizi İngiltere'den arıyorum, sizin *Garip Kuş* adlı filminizi önce İngilizce'ye, daha sonra da Arapça'ya çeviriyoruz. Siz ilginizi çektiniz". Tabii orada "hemen başlayın, başrol verelim" olmaz, İngiltere orası. "Deneme filmi için Londra'ya gelebilir misiniz?" dediler. "Çok teşekkür ederim ama" dedim, "ben burada üniversite okuyorum". "Herhalde sanat tarihi veya arkeoloji okuyorsunuz" dediler. "Hayır" dedim, "biyoloji okuyorum, biyokimya".

Şaşırdılar tabii. Belki oraya gitseydim bir şeyler olur muydu, bilemiyorum. Ama hayatta insanların önüne değişik fırsatlar çıkıyor. Ben o fırsat dolayısıyla birinci seçildim. Sinemada yüzü aşkın filmde çalıştım. Sonra kırk yaşında üniversiteye gittim. Afedersiniz ukala tipler vardır bizim Türklerde de; “Ediz Bey bu yaştan sonra okuyacaksınız da ne olacak?” Allah Allah üniversitenin yaşı yok ki! 68 yaşında bir kadın vardı iyi dereceyle mezun oldu bizim fakülteden. Herkes de ona saygı gösterirdi, hocalar dahi saygı gösterirdi. “Ediz Bey okuyacaksınız da ne olacak?” Ne oldu? Şu oldu: üniversitelerde hocalık yapıyorum, değerli hocalar bana sevgi gösteriyorlar, siz sevgi gösteriyorsunuz, bu oldu. Neticede kalacak olan hoş bir seda. Bugün varım, yarın yokum. Ama Ediz Hun ismi, adamın tipini, filmini beğenirsiniz beğenmezsiniz o ayrı bir şey, ama sizin gönlünüzde iyi bir imaj olarak kalacaktır mutlaka. Önünüzdeki otuz kırk elli sene içinde “Bu adam terbiyesizdir, saygısızdır, basit bir adamdır” demeyeceksiniz benim için, kalacak olan bu.

İzleyici: 1988’de ben lise öğrencisiyken, Doğal Hayatı Koruma Derneği sizin çevreyle ilgili çalışmalarınızdan bahsediyordu. Türkiye’de çevre bilincinin oluşmasında öncü bir rolünüz var.

Ediz Hun: Teveccühünüz. Ben 1983’te yurda geldiğim zaman Marmara Üniversitesi’nde öğretim üyesi olarak çalışmaya başladım. İki yıl kadar hem doktora hem yüksek lisans öğrencilerine konferanslar verdim, sosyo-ekonomik kalkınma, doğa-insan ilişkileri, küresel iklim değişikliği gibi konularda. Bugün demokrasi, hak hukuk kavramı ve çevre kirliliği dünyada en önde gelen, çözüm bekleyen konular. Tabii sanat da önemli. Sanat evrensel boyutta insanları birleştiren, din, dil, ırk, sosyal statü, toplumsal köken ayrımı yapmaksızın insanların birbirini kucaklamasına imkân sağlayan çok önemli bir olgu. Sanat medeniyet şahikasının merdiveni; sanatsız kalan bir ülkenin, büyük Atatürk’ün dediği gibi can damarlarından biri kesilmiştir. Türk sinemasına gelince, çok iyi şeyler yapılmaya çalışılıyor, çok iyi şeyler oluyor, ama tamamen ticari maksatlı, çok kötü, kalitesiz filmler de yapılıyor. Çok fazla detaya girmek istemiyorum ama, maalesef gençlerin birçoğu bu tarz filmlere rağbet ediyor. Hâlbuki film demek ciddi mesajı olan bir görüntü manzumesinin aktarımı demektir. Çok tenkit ediliyor ama ben tam aksi düşünüyordum; *Avatar* (James Cameron, 2009) şu ana kadar yapılmış en mükemmel filmlerden biridir bana göre. Bir hayal mahsulü olabilir, ama dört ana faktör var. Bir, özür dileyerek söyleyeceğim, insan denen bu mahlûkun, ihtirası sonucu dünyayı nasıl tarumar ettiği. Yani çok önemli bir çevre mesajı var filmde. İki, çok güzel bir aşk var. Üç, olağanüstü bir teknoloji var. Dört,

müthiş bir teknik bağlantı var. Kuşlar uçuyor, insanlar uçuyor diye bakmayacaksın, mesaja bakacaksın. Mesaj çok önemlidir. Türkiye'ye geri dönersek, bizim en büyük eksikliğimiz filmleri pazarlayamamak. Bizim o imkânımız yoktu o zamanlar. Belki o filmlerin de tenkit edilecek çok tarafı vardır. Efendim "zengin kız - fakir erkek hep aynı" diyorlar. Ama çocuklarınızla, küçük yavrularınızla gidip o filmleri seyredabiliyordunuz. Şimdiyse sürpriz, ne çıkacağı belli değil. Biraz daha dikkatli olmak lazım. Mesela İran sineması şu anda bizden çok daha iyi, daha ileride; her ne kadar rejim olarak ortaçağı yaşıyorlarsa da.

Biraz o dönemin filmlerinin yapılış koşullarından bahsedebilir misiniz?

Ediz Hun: O zamanlar bir gece evvelinden yarınki sekansları bilirdiniz. İşte kimisi sabah dâhili, kimisi harici gündüz falan olurdu. Bağlantılar, senaryo elimizdeydi yani. Şimdi mesela di-ziye başlıyoruz. "Üç bölümü okudum fena değil, peki dördüncü bölüm nasıl?" diyorum. "Valla" diyor senarist "inanır mısınız senaryoyu ben yazdığım halde ben bile bilmiyorum nasıl gideceğini?" Peki adam benden hoşlanmazsa, "Araba kazasında ölsün, kalp krizi geçirsin" derse ben ne yapacağım? Yedinci bölümde prodüktör beni öldürmek isteyebilir. O zamanlar ise senaryolar elimizdeydi. Alıyordum, 33'e bakıyordum. İşte takım elbise, kırmızı çizgili kravat, bej rengi veya açık haki bir kazak, altında siyah kadife pantolon hemen onları hazırlıyordum, sabahleyin arabama koyuyordum. Sete saat 8 civarı gidiyordum. Ben makyajdan da iyi anlarım, evde yapardım makyajımı. Çünkü hemen sürmeniz gerekebilir ışıkta, affedersiniz ten kusar, görüntüye iyi resim veremezsiniz. Mutlaka emisyon için bir tabaka sürmeniz lazım. Devamlı sette bir makyöz veya makyör vardı. Filmlerden sonra hafif pudralardı. Aşırı pudralarsa da yüz pudra içinde olur, o da tehlikeli. Ve başlardık çekimlere, ama halojen değildi ışıklar. Şimdi halojenlerle çalışıyorlar. O zamanlar beş kilovatlık büyük lambalar vardı. Sokaklar aydınlatılırdı. İşte öyle yağmurun altında çok çalıştığımı biliyorum. Arabalı vapurun dört tane kaptan köşkü vardır. Onlardaki babalardan elim kelepçeli bir halde, Yalova arasında denize atladım. Kış ayında, Aralık ayında, üşümedim, çok enteresandı. Psikolojik olarak insan hazırlayınca kendisini fizik de hazırlanıyor galiba. Sonra tekrar hazırlıyorlar, plonje² çekiyorlar. Yukarıya doğru, aşağıya doğru, çok meşakkatini çektik; şimdi çok kolay. Şimdi bazı kız arkadaşlarımızla çalıştığımız zaman, isim vermeyeceğim, diyor ki: "Ne olur, işte, bunu bir daha görebilir miyim?" Gidiyor bakıyor monitörde, "burnumun şurasına çok kötü bir

2 Kameranın üst açıdan çektiği plan.

ışık düşmüş” veya “gözümün altı çok mor çıkmış” diyor. Rejisör hürmeten “Peki” diyor “hanımefendiyi baştan çekiyoruz”. Çok rahat! Bizim o zaman çektiğimiz yakın planları, uzak planları tekrar etme imkânımız yoktu. Film banyo edilir, yıkanır. Aradan yirmi gün geçtikten sonra tekrar çekemezsiniz, çekmenize ihtimal yoktu.

Negatif de yoktu değil mi?

Ediz Hun: Negatif işte kalır. Doğu Alman filmleri vardı o zamanlar; film çok pahalıydı, zor şartlarda çalıştık biz. Orhan Günşiray önemli bir adamdı, ama altmış kişiyle cenazesini kaldırdık ve ben isyan ettim. Atlas Sineması'nda dedim ki, “Neredesiniz? Bu insandan, bu güzel insandan nemalanmış insanlar neredesiniz?” Gazeteler yazdı. Bizim zamanımızda hakikaten dostluklar iyiydi, düzenliydi, çalışmaya herkes zamanında gider, kimse kimseye kapris yapmaz, herkes birbirine saygılı olurdu. Ben *Yaprak Dökümü*nü (Memduh Ün, 1967) çekiyorum, rahmetli Cüneyt Gökçer babamızı oynuyor. Reşat Nuri'nin yazdığı dramatik yönü ağır basan bir roman olan *Yaprak Dökümü*nde entelektüel bir ailenin ekonomik olarak çöküşü anlatılır. Dediğim gibi Cüneyt Gökçer babamız, ben fakirleşen bu ailedeki en büyük oğulum, Fatma Girik benim küçüğümdü. Biz bir ayda çektik bunu. Cüneyt Gökçer kocaman bir aktör, büyük bir aktördü. Ben ufacak bir oğlan, 25 yaşında bir çocuk, ama o her zaman bana hürmet etti. O zamanlar bir saygı vardı. Ama şimdi anlatıyorlar setlerdeki bazı olayları, ben şaşırıp kalıyorum. Şımarık olmamak lazım hayatta. İstersen on tane üniversite bitir fark etmez. Kendini bileceksin. Kardeşlerine, arkadaşlarına saygı göstereceksin. Yaşamın tek bir tilsimi var, ister ordinar-yüs profesör ol, ister mühendis ol, ister mimar ol, sevgiyle dolu olmanız lazım.

Neyse sinemaya geri dönersek, *Sinekli Bakkal*'da (Kenan Kurt, 1967) Türkan Şoray'laydık. *Öksüz Kız* (Orhan Aksoy, 1964) de önemli tabii. Ama ben ayırt etmem, hepsi benim evladımdır. Sonra *Acımak* güzeldi. Mürşit Efendi diye bir devlet memurunun hayatıydı, namuslu bir devlet adamıydı. Karısı aldatıyor sonra hüzünden hayatını kaybediyordu. *Paydos*'u (Ülkü Erakalın, 2004) çektik ve şimdi çektiğim *Çılgılık Çılgılaşa Bir Sevda* (Ülkü Erakalın, 2009) var.

Antalya'da izledik sanırım.

Ediz Hun: Sormayayım o zaman belki beğenmemişsinizdir. Benden Zeki Müren olmaz. Olmaz derken, çok iyi bir müzik sanatçısı ama fizik olarak olmaz; daha topluca, daha kısa boylu, bir de alışkanlıkları benimkine benzemeyen bir arkadaşı-

mız olduğu için. Zor, ama Türkiye henüz kalkınmakta olan bir ülke, bu nedenle birtakım şeyleri işleyemiyorsunuz. Mesela burada polisi rüşvet alırken veya askeri kötü adam olarak gösteremezsiniz veya bir homoseksüel ilişkiyi anlatamazsınız. Sean Penn'in oynadığı *Milk* (Gus Van Sant, 2008) mesela. Ben onu geçen yıl seyrettiğimde dedim ki "yüzde yüz bu alır Oscar ödülünü". Çünkü ezilmiş, daima ezilmeye de devam eden bir topluluğun yansıması olmuş. Ama bunu burada yapmamıza imkân yok. Böyle filmler de çekilebilmelidir. Tiyatrolarda bazen olabiliyor ama sinema daha geniş bir kitleye hitap ettiği için toplumsal farklılıklarımız devreye giriyor ve ne yazık ki oluyor.

Çalıştığınız oyuncuların biraz bahseder misiniz? Çünkü siz o dönemin bütün starlarıyla çalıştınız.

Ediz Hun: Filiz (Akın) çok cici bir kızdır, rahatsızlığı vardı inşallah düzelmiştir. Filiz'le de çok filmimiz var, çok hanımefendi, cici, natürel, hoşsohbet ve tatlıdır. Nev-i şahsına münhasır derler eskiler, tam da öyle bir insandır Filiz. Türkan, herkese sevgiyler bakar; dersin ki "ben onu etkiledim galiba". Hülya, Bulgar göçmeniydi. "Ben Bulgarım" derdi kızdığı zaman, inatçiyım yani. O da cici bir kızdı. Başka kim vardı? Fatma (Girik) vardı. Fatma çok rahat, doğal bir kızdır. Yani hepsi kendine has, hoş insanlardı.. Ekrem (Bora) ile beraber çok film çektik. Ekrem, daima patron, pavyon sahibi falan; bizi yakalayacak ama kızı ben kapyordum sonra, Ekrem bakakalıyordu. Çok iyi de bir arkadaş ayrıca. Ekrem'le bir kavga sahnemiz vardı hatırladığım.³ Türker (İnanoğlu) muzip bir adam, Şile'de çalışıyoruz gece saat 1-2 civarı. Şile soğuk, devamlı rüzgâr esiyor. Aşağısı da uçurum bu arada. Neyse biz yukarıdan kavgaya başlıyoruz, birbirimize vuruyoruz, o bana vuruyor, ben ona vuruyorum, sonra aşağıya kadar yuvarlanıyoruz. Türker diyor ki: "Olmadı, benim istediğim gibi olmadı". Bir daha çekiyoruz, elbisenin yırtılan kısımları dikiliyor, ütüleniyor falan. Tabii saçlarımız, başlarımız dağılıyor, onları toparlatıyoruz. Tekrar birbirimize vuruyoruz, olmadı baştan. Üç, dört, dedim ki, "Dalga mı geçiyorsun bizimle?", "Evet" dedi. "Başlangıçta çok iyi olmuştu". Biz boşuna vurmuşuz birbirimize tabii. Her tarafımız zedelenmiş, sağımız solumuz çürümüş. Velhasıl böyle sahneler çok çektik, meşakkatli yıllar geçirdik. Şimdikiler çok rahat çalışıyorlar. Abla diziler için bunları söyleyemem. Diziler çok hızlı bir tempoya yani işporta tarzında çalışıyorlar; ancak çok profesyonel sanatçılar başarılı olabiliyor. Hızlı çalışıyorlar, sabah 7'de, 8'de başlıyorlar, ertesi sabah 5'e, 6'ya kadar... Hemen çok hızlı bir montaj, çok hızlı bir dublaj, seslendirme, müzikler, cumartesi gününe yetiştiriyorlar.

3 Soyguncular (Türker İnanoğlu, 1973)

Yani sanattan söz etmek çok mümkün değil. Ama, mesela Sean Penn'in oynadığı, daha önce de bahsettiğim *Milk* çok önemliydi. Zaten benim beğendiğim iki aktör var: Biri Sean Penn, diğeri Anthony Hopkins. Bunlar hence günümüzün en önemli iki aktörü. Çok başarılı, iyi bir aktör veya aktris olduğu zaman seyrederken çok haz alıyorsunuz. Türkiye'de tabii çok iyi yönetmenler var: Fatih Akın, Ferzan Özpetek, Nuri Bilge Ceylan gibi. Kalitesiz filmler de var ve en fazla işi yapan ne yazık ki bu kalitesizler oluyor, ben ona üzülüyorum. Nasıl oluyor da gidiyorlar, bu filmleri seyrediyorlar. Gülmek için de sinemaya gidilmez ki! Kahkaha atmak için gitmeyin sinemaya, bir mesajı olsun. Ben kimseyi giyabında ismen eleştirmek istemiyorum ama sanattan uzak yapılmış filmler bana göre bir şey ifade etmiyor.

Yeşilçam kendine özgü bir sinema. Bu özelliğini işin ekonomik tarafına baktığımızda da görüyoruz. Örneğin bölgelerin filmleri beklediği bir sistemden bahsediyoruz. Filmler, aslında senaryolar, 60'larda, 70'lerde işte Ediz Hun, Türkan Şoray oynayacak diye lanse ediliyordu ve ona göre bir bono sistemi vardı. Biraz da işin ekonomik kısmından bahseder misiniz? Nasıl bir sistem vardı?

Ediz Hun: Benim kimsede param kalmadı. Ben daima hesabını bilen bir insan olarak yaşadım. Hatta şimdi de derim ki "Ben avansımı alırım ve her bölüm oynadıktan sonraki ertesi gün tediye bulunmanız gerekir. İşinize geliyorsa çalışalım, işinize gelmiyorsa yolunuz açık olsun." Ben prensip sahibi bir insanım. Ama o zamanlar dediğiniz gibi bir bölge sistemi vardı. Bölge sistemi şöyleydi: Aynı bizim coğrafyada öğrendiğimiz bölgeler gibiydi. Akdeniz Bölgesi'nin merkezi Adana, Doğu Anadolu Bölgesi'nin merkezi Erzurum, İç Anadolu'nun merkezi Ankara, Karadeniz'in Samsun, Ege'nin İzmir ve Marmara'nın merkezi İstanbul'du. Bu merkezlerde birtakım insanlar vardı. Bunlar halkın nabzını tutarlardı. Doğu Anadolu umumiyetle Yılmaz'ı (Güney) isterdi. Mesela Erzurum "Bana Yılmazlı filmler ver" derdi veya İzmir "Bana Cüneyt'li (Arkın), Türkan'lı (Şoray) filmler yap", Samsun "Bana Kartal'lı (Tibet), Filiz'li (Akın) film yap" derdi. Böyle isimler vererek bonolar veriyorlardı yapımcılara. Onlar da geliyor, Kartal'ı, Filiz'i angaje ediyorlardı ve filmler de öyle çıkıyordu. Filmler de umumiyetle Hollywood'da iş yapmış filmlerin adaptasyonu şeklindeydi. Türk toplumuna hitap edebilecek bir şekilde tabii. Biraz daha kapalı bir toplumdum, çok açık bir toplum değildi o zamanlar Türk toplumu. Ona göre hazırlanıyordu filmler. İşte amca Hulusi Kentmen, baba şu kişi olacak şekilde önemli roller, yan roller serpiştirildikten sonra film çekiliyordu. O şekildeydi, yani bölgedeki önemli kişinin arzusu doğrultusunda insanlar angaje ediliyorlardı. Bülent Oran, Safa

Önal gibi... Ve o zamanlar, (gerçi şimdi de sesli film çok nadir çekiliyor ama) dublaj sistemi vardı. Hayri Esen, Abdurrahman Palay, Saadetin Erbil (Mehmet Ali Erbil'in babası) başı çekerlerdi, daha önceleri Adalet Cimcoz vardı, sonraları ayrıldı.

Sizin sesinizi kim konuşurdu?

Ediz Hun: Benim sesimi ben çok konuşmak istedim ve 50 yaşından sonra da çok konuştum dizilerde ama pek olmadı sanırım. Çünkü 50 yaşından sonra dublaj çok zor bir iş. Bir kere heyecanlanıyorsunuz ve akıyor. Aktığı zaman da senkronu tutturmanız lazım, sesinizi, dudacağınızın hareketini Türkçe olarak tutturmanız lazım. Çok başarılı değilim ne yazık ki. O zamanlar sadece Sadri (Alışık) seslendiriyordu. Mesela benim ses tonum güzel fakat 50'den sonra bir şeye başladığımız vakit, 20 yaşında, 15 yaşında başladığınız gibi olmuyor işte. 50'den sonra piyanoyu ancak bu kadar çalabilirim. Konuşabiliyorum ama beni benden daha iyi konuşan var. Hayri Esen, Saadetin Erbil, Abdurrahman Palay gibi büyük dublaj sanatçıları vardı. Cüneyt'i Toron Karacaoğlu konuşurdu mesela. Bu şekilde dublaj yapılırdı filmlere.

İzleyici: Ferdi Tayfur dönemi peki?

Ediz Hun: Ferdi Tayfur çok eskidir. Bu işin ustasıydı; kötü alışkanlıkları dolayısıyla çok erken gitti. Babamın da yakın dostuydu, çok hoş bir adamdı Ferdi Tayfur. Şimdiki Ferdi Tayfur değil tabii bahsettiğimiz. O hem sanatçı, hem de dublaj aktörüydü. Mükemmeldi.

O dönemlerde filmler bir haftada, iki haftada çekiliyordu bildiğimiz kadarıyla...

Ediz Hun: Kendimi ön plana çıkartmak için söylemiyorum ama ben çok kaliteli şirketlerle çalıştım. Kemal Film, Erman Film, Acar Film, Melek Film, Sine Film'den Muzaffer Aslan, Erler Film... Düzgün şirketlerdi bunlar ve bizim filmlerimiz en az yirmi beş gün sürerdi. Bizim çok güzel filmlerimiz var. *Ateşli Çingene* (Metin Erksan, 1969) filminde çingene olduk, ayıllarla falan güreştik. Ama yani bir Amerikan filmiyle tabii ki mukayese edilmez. Şimdiki dizilere de bakın. Mesela *Lost*, bakın onlara ne kadar muazzam çekiyorlar. Ama on beş kişi birden çalışıyor senaryoya. Bizde ise yetersiz böyle şeyler. Senaryo yok, senaryolarımız çok kifayetsiz. Ve belirli tabular var, işte dediğim gibi polis asildir, çok iyidir, asker çok iyidir. Ama mesela Amerika'da şerif rüşvet alıyor filmlerde, polis gaddar olabiliyor, birçok şeyi kullanabiliyorsun, ne bileyim homoseksüel bir ilişkiyi anlatan filmler çekilebiliyorlar.

Bir de sansür var tabii ki...

Ediz Hun: Sansür şu anda yok ama bana göre kusura bakmayın, olması gerekir. Çünkü o kadar ahlaksızca şeyler yapıyor ki! "Amerikan sinemasında da buna benzer şeyler yapılıyor" diyorlar. Amerikan sinemasında birinci sınıf filmler var, sekizinci sınıf filmler var. Kalitesiz film de var Amerikan sinemasında. Onları buraya getiriyorlar, Amerikan sineması diye gösteriyorlar. Her şey yapıyor edebe aykırı bu tür filmlerde. Olmaması gerekir. Aşırı açık saçık sahneler de var Amerikan sinemasında, tabii bunlar güzel çekilirse olabilir, ama fazla abartmamak lazım. Ama biz aşırıya gidiyoruz. Bir ırza geçme sahnesi çekiyorlar yani ben kız olsam bir daha hiçbir erkekle birlikte olmam. Feci bir şey bence, "nedir bu?" diyorum. Estetik yok, vahşice... Böyle olmaz. Belki ben eski kafalıyım, 1940'ta doğmuş bir adam olarak, ama ben istiyorum ki edebe aykırı olmasın. Edebe aykırı olacaksa da güzel geçiştirilsin, fazla abartılmasın. Abartıyoruz, her şeyi abartıyoruz ve sulandırıyoruz. Dizilere bakın, bitmek bilmiyor, yaydıkça yayıyorlar. Reşat Nuri çıkırsa mezarından "Nedir bu yahu!" diyecek. Yani biraz daha ölçülü olmak gerekir diye düşünüyorum.

İzleyici: Yeşilçam'a girdiğiniz dönemde jön olarak başladınız, o dönemde bir aktörlük eğitimi aldınız mı?

Ediz Hun: Hiç almadım. Geldik, doğrudan oynadık. Şaka bir tarafa, hiçbir şey bilmiyordum. 22 yaşında mahcup bir çocuktum. Güzel kızlar var diye girdik müsabakaya, başımıza bu geldi. "Ne yapacağız?" diye kalakaldım. Babama sordum, "Dikkat et yaparsın, büyüklerinden öğren, daha büyük aktörler sana bir şeyler gösterir" falan dedi. Annem de "Vallahi karar senin, istersen bırak" dedi. "Yok yok, güzel kızlar var, biraz daha kalayım" dedim. Hakikaten öyle zamanlardı ki, nüfus azdı, kız bulmak zordu... Şimdi daha kolay bu işler. Dolayısıyla girdik, ama elimiz ayağımız titredi başlarda. Ama çok çalıştım, senaryoyu aldım, ezberledim. Peki "Beden dili nasıl olacak?" dedim kendi kendime. Bu eller kamera karşısında bir ton oluyor, nereye koyacağımı bulamıyorsun. Hâlbuki beden dili çok önem taşıyor. Tecrübeyle ve zamanla alıştık. Yönetmenlerin de tabii çok etkisi oldu. Biz bir heykel malzemesiydik, bir harçlık ve yönetmenler bize bir form vererek belirli bir hale getirdiler. Yönetmenlere çok şey borçluyum tabiiyle. Arkadaşlarımıza, Cüneyt Gökçer gibi bizden daha tecrübeli arkadaşlarımıza da, büyüklerimize de çok şey borçluyuz.

Oyunculukta, sanatta özgüven olacak bir kere. İkincisi halktan ilgi göreceksin. Ada'daki evin üst katı mektuplarla dolmuştu. Akşama kadar "en iyi dileklerle, sevgilerimle" diye resimli

kart yazıyorduk, devamlı binlerce kart... Sonra diyorsun, “Ha, sen seviliyorsun halk tarafından.” O zaman bu işte çok dikkatli davranmak lazım. Çalıştık çabaladık, öğrendik. Karşındaki, mesela Türkan senden daha tecrübeli, Fatma senden daha tecrübeli ondan bir şeyler kapıyorsun. Birtakım tripleri öğreniyorsun. Filmler de iş yaptıkça, halktan sana mektup geldikçe, diyorsun ki “Ediz sevilen bir insansın, işte şimdi çok ciddi olarak devam etmen lazım bu işe”. Ama işte 1973, 1974 yılları geldi, aşırı derecede açık saçık filmler devreye girdi, dedim ki “Bu millet bu işi sulandırdı”. Kızımı da aldım gittim. Kadın seyirciyi kaybetti Türk sineması. Bizim filmlerimizi ilk olarak kadınlar seyrederek, eğer beğenirlerse eşlerini de götürürlerdi. Böylece tekrar seyredilme imkânınız olurdu. Ama o açık saçık filmler, onlar sinemadan kadın seyirciyi uzaklaştırdı. Kadınlarımız çok daha ciddi bu konuda.

İzleyici: Seks filmlerinin sektöre girmesi neye bağlıydı? Neden Yeşilçam böyle bir gerilemenin içine girdi sizce? Bir de şunu sormak istiyorum: 90'lardan sonra Türk sineması yeniden canlandı, fakat o dönemin jönleri piyasada yeniden var olmadılar ciddi anlamda. Mesela Hollywood sineması olsun, Avrupa sineması olsun, eski aktörlerin hepsi hâlâ önemli insanlar.

Ediz Hun: Şimdi Al Pacino benim yaşında. Robert de Niro benden üç yaş küçük, Clint Eastwood benden on bir yaş daha büyük, 80 yaşında, Robert Redford da 76 yaşında. Bütün bu aktörlerin hepsi çalışıyor ve başrol oynuyorlar. Jack Nicholson mesela, veyahut Anthony Hopkins, 1938 doğumludur. Bizde ise bizim yaşımızdakiler, baba olur, amca olur ya da teyze, anne... Bir kere senaryolarımız gençlere endeksli ne yazık ki. Oysa benim hayatımda veya benimle yaşıt insanların hayatında da çok önemli hadiseler olabilir. Bizde bu yapılmıyor. Ben çırpınıyorum, diyorum ki “Bana iyi bir rol verin ben oyun gücümü göstereyim”. Halk beni seviyorsa onun karşısına çıktığım zaman iyi bir performans göstereyim, “Aferin Ediz'e” desinler. Bunu istiyorum ben, para için çalışmıyorum. Diyorum ama ya baba rolü geliyor, ya amca.

Bir zamanlar neden sinema bu tarz açık saçık filmlere geçti sorusuna da söyle yanıt vereyim. Televizyon yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı. Teknik üniversite salı ve perşembe günleri öğleden sonra saat 2-5 arası yayın yapmaya başlamıştı. Birtakım şeyler değişti, dördüncü plandaki, yapımcı hüviyetinde bile olmayan insanlar sinemaya girdi. Çok ucuz, iki tane böyle sağdan soldan toplama insanla film çektiler. Baktılar ki çok büyük iş yapıyor, ondan sonrası geldi işte. Şimdi çok özür dilerim Türkiye henüz o zamanlar seks problemini çözebilmiş bir toplum değildi, tabuları vardı. Belki dinsel ağırlıkla oluşan tabularımız vardı. İnsanlar, gençler rahat değildi, dolayısıyla

la seks filmleri açık bir kapı oldu onlar için. Böylelikle gençler müthiş bir şekilde ilgi gösterdiler o seks filmlerine. Tamer'in (Yiğit) mesela, maalesef birtakım açık saçık filmlerde oynadı diye adı çıktı. Hâlbuki çok da örf ve âdetlerine bağlı bir adamdı. Hatta Tamer diyordu ki, "Ensesi bana benzeyen bir adama benim elbiselerimi giydirip, yatak sahnesi çektiriyorlarmış bu yüzden elbiselerimizi kendimiz ayarlıyoruz sette." Bu kadar dejenere ettiler bu işi. Yani çok tehlikeli bir dönem oldu. Bana da çok teklif ettiler, dedim ki "Ben bunu hiç duymamış olayım". Hatta Mehmet Dinler'in bir filminde çalışırken çay içiyoruz, içerde bir kalabalık bir gürültü oldu. Meğer içeride bir kız soyunuyormuş. Sarışın, güzel, on sekiz yaşında bir kız. Soyunmuş, sutyeni ve iç çamaşırıyla öyle duruyor. Ben gelince ötekiler gitti. "Ne yapıyorsun kızım burada?" dedim, bir şeyler yaptı. "Ne yapıyorsun, filmde çalışıyor musun sen?" dedim bir kez daha. Figürasyonla gelmiş ama güzel vücutlu güzel bir kız. Demişler ki, "biz sana üç misli dört misli veririz bir sahne çekeceğiz". Ama gizli, benden gizli, çünkü benim ne kadar titiz olduğumu biliyor. Bir oğlanla beraber yatağa götürecekler, biraz sarmaş dolaş falan, benim filmimin arasına bir de öyle sahne koyacaklar. Dedim ki, "Kaç yaşındasın? Yarın öbür gün anne olacaksın, bu filmin resimleri sağda solda dolaşacak, bunları düşünüyor musun?" Ağlayıverdi kız oracıkta, şimdi bile gözümün önünde aradan belki kırk sene geçti. Dedim "Hemen giyin, ben sana kaç paraya ihtiyacın varsa vereyim ama böyle bir şeyi yapma kesinlikle." Mehmet'e "Ne yapılıyor burada benim filmime, ben böyle bir şey istemiyorum" dedim. Bir şeyler dedi, ondan sonra tabii kızı ufak ufak gönderdik evine. Akşam eve gidince dedim ki eşime "Bu iş bitti, dejenere ettik, ben yokum bu işte, gidiyoruz". Yeni bir hayat başladı bizim için.

İzleyici: Neden eğitiminizi sinema alanında değil de farklı bir alanda aldınız?

Ediz Hun: Almanya'dan bana teklif geldi o zamanlar, "Burada güzel sinema okulları var. Onlara gir, ondan sonra Almanya'da çalışma imkânın olabilir" dediler. "Sende Almanların beğeneceği bir fizik var" demişti bir Alman arkadaşım. Ağrıma gitmişti bu laf açıkçası. O kadar film çektikten sonra artık ben bu işin uzmanıyım demiştim. "Niye bu işin okuluna gideyim?" dedim kendi kendime. O zaman Almanya'da 1974-1975 senelerinde Münih'te çok güzel bir okul vardı. Orayı bitirseydim Almanya'da iyi bir aktör olabilirdim. Kader! Hayatta birtakım rastlantılar var. Ben önüme çıkan rastlantıları değerlendirdim.

İzleyici: Senaryo seçiminde çok titiz davrandığınız söyleniyor. Bu konuya biraz daha açıklık getirebilir misiniz?

Ediz Hun: Çok titiz bir adamım, öyle olması lazım, bir anda böyle eften püften bir şeyde oynayamazsın. O zaman derler ki, "Bu adama yazık, para için oynuyor". Bunu dedirtmem. Yani bizim çalışmamız şart değil, ama çalışacaksak da düzgün bir senaryoda çalışmak isterim, bir ağırlığı olsun. Bir performans gösterebilmeliyim. Para ikinci planda, üçüncü dördüncü planda benim için. Bunları yapmadığımız zaman, insanlığımızın bir değeri olmaz. Bu bakımdan, sanatta da bir yere gelmişsem, onun karşılığını halka vermek benim görevim olmalı. Toplumun beklentisi bu yöndedir, onun için titizlenerek çalışırım. Yoksa çalışırım, sağlıklı bir adamım bataklığa da girerim, şu mevsimde Boğaz'a da atlarım, motosiklet de kullanırım, öğretirlerse helikopter bile kullanırım, her şeyi yaparım. Mutlaka iyi bir rol olmalı.

İzleyici: Acaba kendiniz bir senaryo yazdınız mı?

Ediz Hun: Vallahi ben aktörlüğü çok sevdim, aktörlükte çok güzel zaman geçirdim. Yönetmenlik de çok iyi yapabilirim, biliyorum bu işi. Senaryoya gelince, kızım zaten güzel sanatlar sinema-televizyon mezunu, onun çok güzel senaryoları var...

İzleyici: 100'ün üzerinde filminizin olduğunu söylediniz, bunlardan tekrar tekrar izlemek istediğiniz oluyor mu? Özlem duyduğunuz anlar oluyor mu o zamanlardan?

Ediz Hun: Ben seyretmem filmlerimi. Çoğu kez "Baba senin filmin oynuyor" der kızım. İşte o zaman bakıyorum bazen o kadar. Yalnız *Acımak* dizisi başkadır. O zamanlar sadece TRT vardı. 1986'nın Ocak ayında başladı *Acımak*; yedi bölümlük bir diziydi. O gece bütün Anadolu'dan tebrik telefonları geldi bana. Bir Sinema Sanatçısı için bundan daha büyük bir değerlendirme olmaz. İnsanlar ağlaya ağlaya Hakkari'den, Edirne'den, Sinop'tan devamlı telefon ediyorlardı. O zaman manyetolu telefonlar vardı. Bu yüzden, "Ediz Bey ne yapacağız, mahvolduk burada size bağlamaktan, bir hal olduk" falan diyorlardı memurlar. O gece benim için çok önemlidir.

Son olarak samimi duygularımı sizlerle paylaşmak istiyorum: Beni konuk ettiğiniz için size içten teşekkürlerimi sunuyorum. Çok mükemmel bir sinema arşivine sahipsiniz. Boğaziçi Üniversitesi Mithat Alam Film Merkezi sinema sanatına gönül verecek gelecek kuşaklar için önemli bir veri merkezidir. Sizi candan kutluyor, güleriyüzlü, sevgi dolu çalışanlarınıza saygılarımı sunuyorum.

Ediz Hun kimdir?

1940'ta İstanbul'da doğdu. Avusturya Lisesi'ni bitirdikten sonra Norveç'te Oslo ve Trondheim Üniversitelerinde biyoloji ve çevre bilimleri fakültesinden mezun oldu. Sinema hayatı, 1963 yılında *Ses* dergisinin açtığı yarışmayla başladı ve *Genç Kızlar* adlı filmle sinemaya girdi. 1970'li yılların ortalarından itibaren başlayan seks filmleri furyasında yer almayarak sinemayı bıraktı. 1991-1993 yılları arasında Çevre Bakanlığı Müşaviri ve İstanbul Çevre İl Müdürlüğü, 1999-2002 yılları arasında ANAP milletvekilliği yapmıştır. Marmara Üniversitesi'nden sonra Bahçeşehir ve Okan Üniversitelerinde öğretim üyeliği yapmaktadır.

Başlıca Filmleri

Allahısmarladık, 1966

Yarın Çok Geç Olacak, 1967

Yaprak Dökümü, 1967

Sinekli Bakkal, 1967

Yuvana Dön Baba, 1968

Ankara Ekspresi, 1970

Kezban Roma'da, 1970

Kalbimin Efendisi, 1970

Yarın Ağlayacağım, 1971

Güllü Geliyor Güllü, 1973

Başlıca Ödülleri

2001 38. Altın Portakal Film Festivali Yaşam Boyu Onur Ödülü

2008 27. Uluslararası İstanbul Film Festivali Sinema Onur Ödülü

2010 10. Frankfurt Film Festivali Onur Ödülü

2010 79. İzmir Enternasyonal Fuarı (İEF) Emek Ödülü